γιατί τῶν Κεφαλλήνων δὲν συμφωνοῦν τὰ πιάνα
μαζί μὲ τοὺς Κορφιάτες.

—

Δὲν εἰμπορεῖ σὲ κανενὸς κεφάλι νὰ χωρέσῃ
πῶς θὰ καροφορήσουνε διπλῶν Βουλῶν ἀγῶνες,
ὅταν δὲν γίνεται κι' αὐτό, ποῦ σὲ καθέν' ἀρέσει,
κι' ὁπόταν δέχωνται δεσμοὺς καὶ Στόλοι καὶ Στρατῶνες.

—

Πρέπει καθένας νὰ 'μπορῇ
τὸ κέφι του νὰ κάνῃ,
κι' ὁπόταν μάλιστα μπουρὶ
Ρωμαίικο τὸν πιάνῃ.

Ἀκούεται κι' ἐδῶ φωνὴ γιὰ τοῦ Τολστόη τὴν θανή.

—

Φ.—Ἀπέθανε λοιπὸν κι' αὐτός...
Π.— Ποιός ;
Φ.— Ὁ Τολστόη, μοῦλε,
ἀκτῆμον κατακάθισμα, σκλάβε, μουζικε, δοῦλε.
Θεὸς σχωρέστον...ἔδυσε καὶ δὲν βρυχᾶται πλέον
ὁ τῆς Ρωσσίας Λέων.

—

Ἄκουσε τὸ φτερούγισμα μιᾶς μαύρης κουκουβάγας,
ἄκου καὶ τὴν φωνή της:
ἔδυσε τῆς Γιασνάγιας
ὁ μέγας ἐρημίτης.

—

Ἀστὴρ μεγάλος ἔδυσε, κόμης, ἀριστοκράτης,
ὁποῦ μιὰ μπλοῦζα πάντοτε φοροῦσε σὰν χωρᾶτης,
κι' ἔρραβε τὰ παπούτσια του μὲ τὸ 'δικό του χέρι
χειμῶνα καλοκαῖρι.

—

Λέοντα τὸν ὠνόμαζαν, κι' ἦτο τωόντι λέων,
ὑπὲρ τῆς ἀνασταστάσεως τοῦ σύμπαντος παλαίων,
κι' ἐκεῖνος τὴν ἀνόρθωσιν ἐπόθει τῶν μουζίκων
καὶ τῶν δουλοπαροίκων.

—

Ἀπέθανεν ὁ βρυχηθεὶς
ἐμπρὸς 'στὴν δεσποτείαν,
ὁ καὶ ξυπνὸς ὀνειρευθεὶς
ἀγγέλων πολιτείαν.

—

Ἀπέθανεν ὁ πάντοτε ποθήσας τὴν σιγήν,
ὁ μ' ἔρωτα καλλιεργῶν ἀκάματον τὴν γῆν.
ἀλλὰ καὶ σπείρων σὲ ψυχὰς πνευματικὼν ἀπόρων
ἐλευθερίας σπόρον.

—

Ἐπεριφρόνει τὸν παρᾶ, τὰ τόσα μεγαλεῖα του,
καὶ ποσοστὰ δὲν ἤθελε ποτὲ γιὰ τὰ βιβλία του,
ἀλλ' ὅμως ἡ Τολστόενα ἀὲν πρακτικὴ κυρὰ
ἀποστροφὴν δὲν ἔδειχνε κι' ἐκείνη 'στὸν παρᾶ,
κι' εἶχε μὲ τὸν φιλόσοφο συγχά, φιλονικεῖα
γιὰ τοῦτη τὴν βλακεία.

—

Σὲ τοῦτον τὸν φιλόσοφο, τὸν κόμητα, τὸν πλούσιο,
ποῦ δὲν τὸν ἐσκεφθήκαμε κι' αὐτὸν γιὰ πληρεξούσιο,
σὲ τοῦτον, ποῦ δὲν ἤθελε χρημάτων προστριβάς,
ἔτρεγαν νὰ τοῦ δώσουνε γεννᾶίας ἀμοιβάς.

—

Μὲ' στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς καλαμαράδες,
ποῦ κατὰ συγκατάβασιν δέχονται καὶ παράδες,
κανένας ἀριλότιμος δὲν δίνει ποσοστά.
κι' ἂν τοὺς τὰ δώσῃ κάποτε δὲν εἶναι καὶ σωστά.

—

Ἂν κι' ἕνας κόμης πλούσιος, ἂν κι' ἕνας ἄρχων ἦτον,
ἐν τούτοις τὸν κατεθλιβε τὸ πλῆθος τῶν πενήτων
κι' ἡ ρυπαρεία κι' ὁ πηλὸς αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
κι' ἤθελε 'στὴν Γιασνάγια του νὰ ζῇ κι' αὐτὸς σὰν πένης.

Π.—Σὰν εἶσαι κόμης πλούσιος, σὰν ἔχῃς τὸν ἀργύρη,
'μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸν φτωχό, τὸν μισοκακομοίρη,
ἀλλ' ὅταν εἶσαι φουκαρᾶς ἀλήθεια, φουκαρᾶ,
βεβαίως ρόλο δὲν 'μπορεῖς νὰ παίξῃς ταλλαρᾶ.

—

Φ.—Ἂν ὁ Λέων τῆς Γιασνάγιας ἔκανε τὸν παπουτσῆ,
ὅμως εἶχε γιὰ παπούτσια καὶ φαλτσέτα καὶ πετσί,
ἀλλὰ σὺ ποῦ θέβρης τέτοια, κακομοίρη Περικλέτο,
γιὰ νὰ κάνῃς μοναχός σου κἂν σεβρὸ κἂν στιβαλέτο ;

—

Ἂν τὴν γῆν ἐκκαλλιέργει κι' ἔκανε τὸν γεωπόνο
ὅμως εἶχε γῆς ἐκτάσεις, μὰ γιὰ σένα, φαμφαρόνο,
ποιὸς ἐκεῖνος, ποῦ θὰ δώσῃ γῆς ὀλίγης μερδικό.
ἂν οἱ Θεσσαλοὶ δὲν λύσουν πρῶτα τὸ γεωργικό;

—

Ποῦ θὰ 'βρῇς καὶ σὺ τὴν γῆν; πῶς καὶ σὺ καρποὺς θὰ δώσῃς;
πῶς καὶ σὺ θὰ γίνῃς, τλῆμον,
γεωπόνος, γαιοκτήμων;
θᾶχῃς γαῖαν ἐλαφρὰν μόνον ὅταν τὰ κορδώσῃς.

—

Καὶ νῦν ἂς στρέψωμεν κι' ἐμεῖς πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν,
καὶ νῦν ἂς 'στεφανώσωμεν μεγάλην κορυφήν.
Ἀπέθανεν ἐκεῖνος,
κι' ἀκούετ' ἕνας θρῆνος
ὀξὺς τῆς Μοσκοβίας.

—

Μουζίκοι τὸν θρηνοῦν,
καὶ σκλάβοι προσκυνοῦν
πνευματικῆς σκλαβιᾶς.

—

Π. — Καὶ τώρ' ἂς κλαύσωμεν κι' ἐμεῖς μὲ τόσον κόσμον κλαίοντα τὸν ἐρημίτην Λέοντα.
Ὕμνους κι' ἐμεῖς τονίσωμεν
'στοὺς ὕμνους τῶν Μουζίκων,
καὶ μαχητὴν ὑμνήσωμεν
πολέμων καλλινίκων,
ποῦ γιὰ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐμάχετο τὴν τόνωσιν,
κι' ἐπόθησε 'στὸ γῆρας του τελείαν ἀπομόνωσιν,
ὡς ὅτου μ' ἕνα στεναγμὸν ἐξέπνευσεν ὀδύνης,
χωρὶς καὶ τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ 'δῇ τῆς Ρωμηοσύνης.

—

Φ.—Πάντα θὰ στεφανόνεται 'στὸν κόσμο κι' ἕνας καὶ ἄλλος φιλόσοφος μεγάλος,
προφήτης οὐρανόπεμπτος, μεγαλομάρτυς, ἥρως,
ὁ κόσμος ὅμως διαρκῶς
θὰ μένῃ δοῦλος τῆς σαρκός,
καὶ μέσ' στὴν λάσπη τῶν παθῶν θὰ γώνεται σὰν χοῖρος.

—

Π.—Ὅσα κι' ἂν 'ποῦν, βρέ Φασουλῆ, φιλόσοφοι μεγάλοι,
ὁ κόσμος θἄναι πάντοτε 'στὸ τωρινό του χάλι,
κι' ἐλεεινὸς τοὺς πόνους του καὶ τἄχθη του του θὰ σέρνῃ,
μὰ μήτε καὶ τὸ χέρι μου θὰ πάῃ νὰ σὲ δέρνῃ.
Καὶ νά, ξυλοφιλόσοφε, μὰ χαστουκιὰ 'στὴ μούρη,
ποῦ μὲ τῆς θεωρίας σου μοῦ γίνεσαι τσιμπούρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐκεῖνον τὸν Λουκιανόν, τὸν ἄριστον ἐν πᾶσι,
ἐκεῖνον τὸν ἀθάνατον τῶν πάλαι συγγραφέα,
ποιὸς εἰμποροῦσε τέλειαν νὰ μᾶς τὸν μεταφράσῃ
παρὰ μονάχα μιὰ γραφὶς τωόντι κορυφαία.
ὁ Κονδυλάκης ὁ κλεινὸς,
ὁ καθ' ἡμᾶς Λουκιανός;

—

Τῶν Δρακοντάθλων ἔπος ἀρτίως ποιηθὲν
τοῦ Δέλτα Ζαχαρία, κι' ἐν Σμύρνῃ τυποθὲν.

—

Ἔκδοσιν κι' ἄλλην νέαν ὁ Φασουλῆς ἀγγέλλει
τῆς Ἀδελφῆς τῆς Μάρθας τοῦ Σπύρου Παγανέλη.